

[Fabricius.]

den. Imidlertid er Forholdet det, at Lovforslaget, som det foreligger, har faaet Godkendelse fra Kirkens Side, og saa kan man kun herfra udtale, at vi forudsætter, at de, som ansættes uden at have faaet denne normale Uddannelse, ikke er mindre grundigt uddannede paa deres Felt, og at det ikke er en mindre kostbar og mindre personligt krævende Uddannelse, som gaar forud. Det er en Nødforanstaltning, som i sin Tid blev sat ind i dansk Lov, men Loven skulde nødvendig blive anvendt saadan, at den undergraver det solide teologiske Studium.

En anden lille Bemærkning vil jeg gerne gøre til Ændringen til § 7, 2det Punktum. Der staar her, at Loven skal revideres inden den 1. April 1951. Efter den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, er der en Mulighed for, at hele dette Tidsspand ikke skal udnyttes, men at vi faar en betydelig tidligere Dato sat ind her. Jeg vil imidlertid gerne allerede nu ved første Behandling gøre opmærksom paa, at det vist vilde være praktisk, om vi i Stedet for 1. April satte en anden Dato, f. Eks. 1. Februar. Vi har i dette Foraar lært noget at kende om, hvad det vil sige, at der er Trængsel af Revisionsforslag lige op omkring 1. April samtidig med Finanslovsforslagets tredje Behandling og endelige Vedtagelse. Saa denne lille Ting tror jeg man skal være opmærksom paa.

Dermed er i øvrigt dette lille Lovforslag fra Kirkeministeren klarlagt, men der rejses jo saa her i Salen det nye Spørgsmaal, først formuleret af det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen, om Adgang for Kvinder til at blive ordineret og ansat i den danske Kirke. Der er en Hovedsag, som ikke maa glemmes, og det er, at Ordinationen er en indre kirkelig Sag; der ikke som saadan kan eller bør vedtages paa egen Haand af den danske Rigsdag. Det er rigtigt udtrykt af det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen, at Kirken maa selv bestemme paa dette Omraade, og jeg føler det noget betænkeligt, naar det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen begynder at gaa ind i en direkte Argumentation i Spørgsmaalet; jeg tror overhovedet ikke, en Argumentation hører hjemme i dette høje Ting.

Forholdet er jo, at det er et Indgreb i et Trossamfunds indre Anliggender, naar en verdslig Forsamling vil træffe Bestemmelse om, hvordan Ordinationen inden for det paagældende Trossamfund skal foregaa. Den Omstændighed, at den danske Stat er Værge for Folkekirken, kan ikke ændre det Forhold, at Folkekirken, den evangelisk-lutherske Kirke, er et Trossamfund og be-

sider alle et Trossamfunds grundlovs-mæssige Rettigheder lige over for Staten, især i Retning af, at Staten ikke skal blande sig i dens indre Liv, og Kirken, Menigheden, kan aldrig anerkende, at en irreligiøs Rigsdag, som i Følge sit Væsen ikke kan være bundet af noget bestemt Trossamfund, samtidig optræder som et Trossamfunds Ledelse og den danske Folkekirkes Synode. Dette høje Tings Medlemmer er jo ikke forpligtet til at være Medlemmer af den evangelisk-lutherske Kirke, og er det vist for fleres Vedkommende heller ikke, men kan saa heller ikke lovgive om de indre Forhold inden for Kirken.

Kirken har ældre og dybere Kilder, end den danske Stat har det, endsige den nuværende danske Forfatning. Staten har en verdslig Forvaltning, men Kirken maa selv varetage den aandelige, og derfor tror jeg, at vi fra Begyndelsen, naar denne Sag drøftes her, skal gøre os klart, at det baade er urimeligt og aldeles utilbørligt at ville forlange, at dette høje Ting skal give en Fortolkning af Det nye Testamente og Det nye Testaments Forhold til Kvinderne under Hensyntagen til tidshistoriske Synspunkter og Paulus' personlige Særpræg eller hans Skrifters Autoritet med Hensyn til Kirkens indre Organisation i vore Dage. Det er Omraader, som dette høje Ting maa sige ligger uden for dets Kompetence. Vi har administrative Rettigheder og Forpligtelser over for den danske Folkekirke, men dens indre Anliggender maa overlades til den selv; dér har den Ansvar, og dér har den Myndighed.

Det har været saadan lige fra Kirkens Reformation her i Danmark, at Staten har holdt sin Haand tilbage fra det, som var Kirkens indre Liv, og jeg kunde gennemføre en fuldstændig dækkende Bevisførelse for, at indtil denne Dag har Staten som saadan aldrig grebet ind dér, hvor det gjaldt Kirkens Tro og Lære og Ordination. Tværtimod har vi i frisk Minde, hvordan ogsaa et Spørgsmaal som Biskoppens suveræne Ene-ret til at give Kollats til en Præst maatte anerkendes i Vaalse-Loven, og denne Lovgivning har faaet en saa krank Skæbne i det danske Folk, at ingen ønsker at tage en ny Kraftprøve paa det Spørgsmaal.

Derfor er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, naar han henviser til, at denne Sag maa prøves ude i Menighederne, før man her, paa Grundlag af Kirkens, Menighedens, egen Begæring, tager Sagen op for at lovfæste den, og ganske særlig vil jeg her med det ærede Medlem pege paa Danmarks Menighedsraad, som er valgt til netop at være Menighedernes